

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: N. Q. H.
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO,
140 21 Praha 4

za účasti osob zúčastněných na řízení 1) V. Q. N., 2) S. T. H. N., 3) V. H. S. N.

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 7. 2025, č. j. MV-94198-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 4. 2025, č. j. OAM-466-12/ZR-2025, kterým bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a podle ustanovení § 77 odst. 3 téhož zákona byla mu stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.
2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl držitelem povolení k trvalému pobytu. Z jeho cestovního dokladu odvolatele vyplývá, že se nacházel mimo území E v období od 7. 6. 2019 do 8. 4. 2022 (1035 dnů), tj. nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců. Oznámení o zahájení správního řízení bylo odvolateli doručeno dne 30. 1. 2025 na základě tzv. fikce doručení ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu, a to s výzvou, aby žalobce ve lhůtě 15 dnů doložil závažné důvody své nepřítomnosti na území EU.
3. Dne 20. 2. 2025 správní orgán odeslal žalobci výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu s tím, že vzhledem k tomu, že na výzvu nedoložil žádné důkazy prokazující závažné důvody jeho nepřítomnosti, má žalobce možnost tak učinit v rámci svého vyjádření ke spisovému materiálu. Výzva byla doručena dne 10. 3. 2025 v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu. V odvolání žalobce uvedl, že studoval na území Vietnamské socialistické republiky, což dokazuje potvrzeními o studiu z let 2019, 2020, 2021 a 2022.
4. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaná poukázala na ust. § 82 odst. 4 správního řádu, který upravuje koncentraci správního řízení, a podle něhož je odvolací správní orgán povinen akceptovat nové skutečnosti a návrhy na provedení nových důkazů toliko za předpokladu, že jde „o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.“ K odvolání doloženým potvrzením o studiu ve Vietnamu ze dne 21. 6. 2024 a ze dne 24. 6. 2024 (tj. potvrzení Základní školy X, že odvolatel byl ve školním roce 2019/2020 studentem třídy 9A4 a potvrzení Základní školy N. H., že byl studentem třídy 10A2 a první pololetí třídy 11A2 ve školním roce 2020 - 2022), Komise konstatovala, že k těmto nepřihlížela v souladu s ustanovením § 82 odst. 4 správního řádu, neboť žalobce mohl tyto skutečnosti nebo důkazy uplatnit dříve, neboť výzva k součinnosti ze dne 19. 2. 2025 byla odvolateli prokazatelně doručena dne 10. 3. 2025, a potvrzení o studiu na základní škole mohl žalobce doložit v určené lhůtě 15 dnů od doručení výzvy, kterou Komise považuje za zcela přiměřenou, popř. až do vydání napadeného rozhodnutí (tj. do 15. 4. 2025).
5. Nad rámec výše uvedeného žalovaná konstatovala, že i kdyby přihlédla k doloženým potvrzením o studiu, tak v souladu s ustanovením § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců lze dlouhodobou nepřítomnost na území států EU zdůvodnit závažnými důvody. Základní školní docházka v domovském státě držitele povolení k trvalému pobytu nemůže být považována za závažný důvod, který by mohl jeho nepřítomnost na území omluvit. Žalobce má jako držitel trvalého pobytu vykonat povinnou školní docházku na území České republiky v souladu s ustanovením § 36 odst. 2 zákona č. 561/2006 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším a jiném vzdělávání, ve znění pozdějších předpisů.

Podle ustanovení § 36 odst. 2 školského zákona se povinná školní docházka vztahuje také na cizince, kteří jsou oprávněni setrvat na území České republiky trvale. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 346/2018 - 44 ze dne 22. 8. 2019, který nepodřadil základní školní docházku pod studium, které je liberačním důvodem z ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

6. K námitce, že od roku 2022 žalobce opětovně pobývá na území České republiky, a proto považuje zahájení řízení po téměř 3 letech nepřetržitého pobytu na území za absurdní, žalovaná uvedla, že správní orgán prvního stupně zjistil uvedenou nepřítomnost odvolatele až při jeho dostavení ke správnímu orgánu prvního stupně dne 20. 5. 2024. Řízení o zrušení trvalého pobytu odvolatele proto správní orgán prvního stupně nemohl zahájit v bezprostřední návaznosti na jeho příjezd. Dlouhodobou nepřítomností odvolatele došlo k naplnění ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Komise má za to, že odvolatel si své dlouhodobé nepřítomnosti musel být vědom a správní orgán prvního stupně tudíž nemohl přispět k vyvolání legitimního očekávání odvolatele, že jeho pobyt na území České republiky je v pořádku.
7. K námitce týkající se nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaná konstatovala, že zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) neukládá správnímu orgánu hodnotit přiměřenost zásahu zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života odvolatele. Komise odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. Azs 288/2016-30, v němž soud mj. uvádí: *„Skutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje Nejvyšší správní soud za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. (...) Zcela jistě se mohl zákonodárce rozhodnout do zákona vložit požadavek na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života. K tomuto kroku však u daného ustanovení nepřistoupil. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení do soukromého a rodinného není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy.“*
8. Žalovaná odkázala též na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 30 A 185/2018-44 ze dne 15. 1. 2020, ve kterém tento soud uvedl: *„V případě, kdy zákon výslovně neukládá povinnost zabývat se posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (srov. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců), je správní orgán v určitých případech přiměřenost dopadů rozhodnutí posuzovat. Takovýto postup vyplývá z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která má aplikační přednost před zákonem. Z uvedeného čl. 8 vyplývá, že správní orgán je povinen se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života zabývat i tehdy, když to zákon výslovně neukládá. K tomu, aby takový případ nastal, je však nutné, aby účastník řízení uváděl konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardní situace. Tyto tvrzené skutečnosti je účastník řízení rovněž povinen náležitě doložit.“* Komise konstatovala, že v průběhu správního řízení před správním orgánem prvního stupně žalobce nenamítal nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a žádnou konkrétní skutečnost, která by vybočovala, neuvedl.
9. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí uvedla, že z judikatury, zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, vyplývá, že *„zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl*

dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování“. Pojem „soukromého života“ zahrnuje široký okruh osobního života jedince. Žalobci bylo sice napadeným rozhodnutím zrušeno povolení k trvalému pobytu na území, nebyl mu ovšem znemožněn jiný druh pobytu. Žalobce má navíc možnost podat novou žádost o trvalý pobyt na území ve smyslu ustanovení § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého „povolení k trvalému pobytu se dále na žádost vydá cizinci, kterému předchází povolení k trvalému pobytu na území bylo zrušeno z důvodu podle § 77 odst. 1 písm. c) nebo d), pokud od nabytí právní moci rozhodnutí neuplynula doba 3 let“. Žalobci není tedy bráněno, aby znovu podal žádost o povolení k trvalému pobytu na území za podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců, ke které doloží všechny potřebné náležitosti. K tomu Komise doplnila, že zákon o pobytu cizinců (§ 169d odst. 3) taktéž umožňuje, aby zastupitelský úřad v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustil. Případné komplikace spojené s podáním nové žádosti mimo území lze přičítat k tíži samotného žalobce, který na základě své svobodné vůle pobýval mimo území téměř 3 roky. S ohledem na výše uvedené tedy žalobci není nijak bráněno, aby pobýval na území se svou rodinou, pracoval zde, popř. studoval, čímž není zasaženo do jeho soukromého a rodinného života.

10. Podle žalované zákon o pobytu cizinců umožňuje, aby cizinci pobývali mimo území. V případě, že však takový pobyt mimo území přesáhne zákonem tolerovanou dobu nepřítomnosti na území, deklarují tím cizinci v podstatě nedostatečnou vazbu k území, ve kterém mají realizovat trvalý pobyt, neboť pevné vazby mají v jiném státě, a musí tedy počítat s tím, že rozhodnutí pobývat dlouhodobě mimo území povede ke zrušení jejich povolení k trvalému pobytu.

II. Žaloba

11. Žalobce v žalobě namítal, že vzhledem k jeho nízkému věku v ČR pobývá většinu svého života a má zde sociální, rodinné a ekonomické zázemí. Žalobce má na území České republiky celou svou rodinu - držitele povolení k trvalému pobytu: otce, pana N. V. Q., nar. X., matku, paní P. T. N. T., nar. X., sestru V. P. A., nar. X., bratra, nezl. V. T. H., nar. X. Žalobce se svou rodinou sdílí domácnost a je na ně velmi citově navázaný, rovněž jako členové jeho rodiny na něj. Soukromý a rodinný život všech osob bez ohledu na státní příslušnost je pak chráněn ust. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle ust. čl. 8 EÚLP přitom platí, že do práva na soukromý a rodinný život lze zasáhnout jedině v případě, kdy je takový zásah v souladu se zákonem „a“ odůvodněn zájmem na veřejné bezpečnosti. Z použité spojky „a“ žalobce dovozuje nutnost kumulativního naplnění obou těchto podmínek. Důvodem pro zrušení pobytového oprávnění žalobce byla výlučně skutečnost, že se žalobce v zemi původu věnoval studiu. Žalobce se nedopustil žádného protiprávního jednání, ani jednání, které by bylo v rozporu s dobrými mravy či morálkou. Pouze navenek formálně naplnil důvody pro zrušení pobytového oprávnění. K naplnění těchto důvodů (nepřetržitý pobyt v zahraničí delší než 12 měsíců dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců navíc došlo z pochopitelného a zákonem uznaného důvodu nepřítomnosti - účastník řízení studoval na území Vietnamské socialistické republiky; toto osvědčil doloženými potvrzeními o studiu. Žalobce uvedl, že chtěl získat a dokončit své vzdělání. Žalobce má za to, že cílem zákonodárce v řízeních podle § 77 odst. 1 písm. c) nebylo znevýhodnit cizince s nejvyšším pobytovým oprávněním, kteří chtějí získat a dokončit své vzdělání v zemi původu. Z tohoto je také studium zakotveno

v daném ustanovení jako jeden z liberačních důvodů. Z uvedeného je zřejmé, že žalobci v návratu do ČR bránily objektivní překážky, ke kterým měly správní orgány při vedení řízení o zrušení nejvyššího pobytového oprávnění žalobce, tedy řízení se závažnými důsledky pro život žalobce, přihlídnout. Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že v několikaletém pobytu žalobce ve Vietnamské socialistické republice nelze spatřovat jakýkoliv nekalý důvod. Žalobce v České republice plánuje zůstat dlouhodobě a trvale se svou rodinou.

12. Žalobce navíc od roku 2022 opětovně pobývá na území České republiky, kdy vycestoval pouze párkrát a krátkodobě. V jeho případě je zahájení řízení po téměř 3 letech nepřetržitého pobytu na území a zrušení trvalého pobytu po více než 2 a půl letech pobytu na území, absurdní. Stejně tak činí postup správního orgánu I. stupně i žalované absurdním a ve své podstatě zbytečným, že zákon počítá s opětovným povolením trvalého pobytu dle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Jediným „výsledkem“ by tak byla nutnost žalobce podat žádost o povolení k trvalému pobytu ve Vietnamu. Zcela zbytečně by tak musel hradit náklady na cestu do Vietnamu, pobyt ve Vietnamu a poté cestu zpět do České republiky. Současně by opětovné povolení trvalého pobytu znamenalo výdaje státu na projednání nové žádosti o trvalý pobyt jak Zastupitelským úřadem v Hanoji, tak následně Ministerstvem vnitra. Jestliže smyslem ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rušení trvalého pobytu cizincům, kteří ve skutečnosti na území České republiky trvale nepobývají, pak jistě není v souladu s jeho smyslem a účelem, aby byl trvalý pobyt rušen cizincům, kteří se v mezidobí na území České republiky opětovně usadili.
13. Správní orgán I. stupně podle žalobce měl trvalý pobyt žalobce zrušit v bezprostřední návaznosti na jeho příjezd, resp. jej mohl zrušit po celou dobu jeho pobytu ve Vietnamu. Pakliže byl správní orgán I. stupně nečinný a nechal žalobce, aby zde téměř 3 roky budoval svůj život, je logické, že přispěl k vyvolání legitimního očekávání účastníka řízení, že zde žít může. Zákon sice nestanoví správnímu orgánu lhůtu, ve které musí zahájit řízení z moci úřední, jeho postup by však neměl vykazovat znaky libovůle. Pokud by byl takovýto postup tolerován, mohlo by, dovedeno ad absurdum, dojít k tomu, že trvalý pobyt by mohl být zrušen nic neočekávajícímu cizinci v podstatě kdykoliv do konce cizincova života. Nepostupoval-li správní orgán I. stupně v souladu se zásadou rychlosti (§ 6 odst. 1 věta první správního řádu), vyvolal v žalobci legitimní očekávání toho, že jeho tedy jednání, která jsou nejen protiprávní, ale i škodlivá, činí promlčecí lhůta 1 rok (§ 30 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Po uplynutí této promlčecí lhůty odpovědnost za přestupek zaniká a řízení nelze zahájit. Jeví se tak hrubě nespravedlivé, aby „naoko“ naplnění podmínek dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců mělo mít právní následek v podobě „věčného“ oprávnění státu zahájit řízení o zrušení trvalého pobytu. Žalovaná nepřihlédla podle žalobce v rozporu se zásadami správního řízení k důvodům, které ho k pobytu mimo ČR vedly.
14. Povinností žalované podle žalobce bylo vymezit veřejný zájem na zrušení pobytového oprávnění žalobce, definovat intenzitu zásahu do základního práva žalobce a jemu blízkých osob na respektování soukromého a rodinného života a následně posuzovat proporcionalitu jeho rozhodnutí do tohoto práva zaručeného čl. 8 Úmluvy a čl. 10 odst. 2 LZPS dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce přitom nesouhlasí s tvrzením žalované, že v projednávané věci neměl správní orgán I. stupně povinnost zkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, protože mu tuto povinnost zákon výslovně neukládá. Žalobce předně nezpochybňuje, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dospěl k závěru, že

obecný test proporcionality dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců již zákonodárce. Dikce § 77 zákona o pobytu cizinců tedy odráží jasný úmysl zákonodárce, aby k posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v některých případech vůbec nedocházelo. Ještě před účinností novely č. 222/2017 Sb., s účinností od 15. 8. 2017, která do zákona o pobytu cizinců vložila do ust. § 77 třetí odstavec, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že je povinností správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů v podstatě v každém rozhodnutí vydaném dle zákona o pobytu cizinců, které má potenciální dopad do soukromého a rodinného života cizince (a jeho rodinných příslušníků). Tento požadavek vyplývá přímo z čl. 8 EÚLP, který je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem, když k jeho potenciální aktivaci cizinec vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Pokud tedy cizinec namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném konkrétním řízení vyžaduje posouzení přiměřenosti.

III. Vyjádření žalované

15. *Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí a plně odkázala na své rozhodnutí.*

IV. Posouzení soudem

16. Žalobu soud neshledal důvodnou.
17. *Podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.*
18. Dle názoru soudu správně bylo správním orgánem správně shledáno naplnění důvodu pro zrušení trvalého pobytu podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zák. o pobytu cizinců. Soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů obou stupňů, že v případě žalobce je dán důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu na území podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť nepřetržitá doba nepřítomnosti žalobce na území států EU byla prokazatelně delší než 12 měsíců a zároveň nebyla odůvodněna závažnými důvody.
19. Žalobce v žalobě uvádí obdobné námitky jako v odvolání. Soud konstatuje, že se těmito námitkami žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývala dostatečně a přezkoumatelným způsobem a s její argumentací se soud ztotožňuje.
20. Žalobce v žalobě především poukazuje na skutečnost, že vzhledem ke svému nízkému věku pobývá v ČR většinu svého života, a současně zde sdílí společnou domácnost s nejbližšími příbuznými, kteří jsou držiteli trvalého pobytu v ČR, zejména se svým otcem a sourozenci. Současně žalobce zdůrazňuje, že se neporušoval právní předpisy, pouze vycestoval do Vietnamu za účelem studia. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
21. K této námitce soud uvádí, že ji neshledal důvodnou. Soud sice akceptoval argumentaci žalobce, že z přímé aplikovatelnosti čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech lze dovodit povinnost posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života i v případech, kdy zákon o pobytu cizinců tuto povinnost výslovně nestanovuje. Avšak v takovém případě by žalobce musel tvrdit konkrétní mimořádné skutečnosti, jež dokládají

nepriměřenost zásahu do rodinného života. Za takové mimořádné skutečnosti nelze považovat okolnost, že v ČR na základě povolení k trvalému pobytu pobývají někteří členové žalobcovy rodiny (otec a sourozenci) a že žalobce zde pobývá většinu svého života, protože je ještě nízkého věku. Tyto okolnosti jsou pouze běžného charakteru, a jelikož žalobci není ukládán zákaz pobytu, tj. se členy své rodiny se nadále může vídat např. na základě jiného pobytového oprávnění, vydání napadeného rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života.

22. Za této situace, kdy je žalobce povinen tvrdit rozhodné skutečnosti (odůvodněnost pobytu mimo EU, zásah do svého soukromého života), nelze dle názoru soudu dovozovat nedostatečně zjištěný skutkový stav a porušení § 3 správního řádu ze strany správních orgánů.
23. Soud neuznal ani žalobní námitku, že žalobce naplnil zákonný důvod pro pobyt mimo území EU. K této námitce se již vyjádřila dle názoru soudu dostatečně žalovaná, když správně vysvětlila, že v souladu s ustanovením § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců základní školní docházka v domovském státě držitele povolení k trvalému pobytu nemůže být považována druh studia, který by mohl nepřítomnost na území omluvit. Žalobce má jako držitel trvalého pobytu vykonat povinnou školní docházku na území České republiky v souladu s ustanovením § 36 odst. 2 zákona č. 561/2006 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším a jiném vzdělávání, ve znění pozdějších předpisů. Podle ustanovení § 36 odst. 2 školského zákona se povinná školní docházka vztahuje také na cizince, kteří jsou oprávněni setrvat na území České republiky trvale. V této souvislosti soud dále odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 117/2017 - 47 ze dne 24. 10. 2017, v němž se uvádí, že „pokud zákonný zástupce přistoupí k variantě základního vzdělávání svého dítěte, kdy jeho nezletilé dítě absolvuje základní školní docházku v domovském státu, popírá tím smysl povolení k trvalému pobytu a nelze v tomto stavu shledat závažný důvod opravňující k pobytu mimo území.“
24. Soud neshledal důvodnou ani námitku porušení základních zásad správního řízení či promlčení z toho důvodu, že k zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu došlo až téměř po 3 letech od návratu žalobce na území EU. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaná odůvodnila tuto skutečnost tím, že teprve v roce 2024, kdy se žalobce dostavil ke správnímu orgánu, bylo zjištěno, že v předchozích letech vycestoval z území EU na dobu delší než 12 měsíců. Dle názoru soudu s ohledem na absenci zákonné lhůty, v rámci které je možné řízení podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zahájit, neporušily správní orgány zásadu rychlosti řízení dle § 6 správního řádu a jejich jednání nevykazuje znaky libovůle. Žalobce rovněž vzhledem ke svému dlouhodobému pobytu mimo území EU nemohl být v dobré víře, že je jeho následný pobyt v ČR v souladu se zákonem.
25. Nedůvodným je dle názoru soudu také tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí je absurdní a ve své podstatě zbytečné, neboť zákon počítá s opětovným povolením trvalého pobytu dle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tak jediným „výsledkem“ je nutnost žalobce podat žádost o povolení k trvalému pobytu ve Vietnamu a hradit náklady na cestu a pobyt do Vietnamu.
26. Soud k tomu uvádí, že správní orgán je povinen zahájit řízení a vydat rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z úřední činnosti. Případné dopady zrušení trvalého pobytu, jako jsou finanční náklady na cestu zpět, na ubytování a na podání žádosti jsou jen logickým

důsledkem porušení právních předpisů o trvalém pobytu ze strany žalobce, a jdou proto k jeho tíži.

27. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí soud považuje za přezkoumatelné a dostatečně a přesvědčivě zdůvodněné. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že se správní orgán zabýval všemi okolnostmi případu. S argumentací správního orgánu se soud ztotožňuje, a to jak ohledně závěru, že žalobce bez závažných důvodů pobýval mimo území EU nepřetržitě déle než rok, tak i ohledně přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
28. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

V. Náklady řízení

29. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.
30. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, což v daném případě nenastalo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 12. prosince 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně